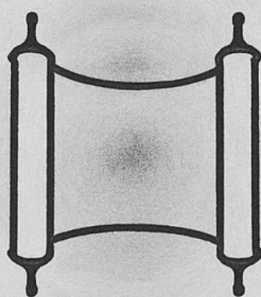

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Chaya Sarah

Dedicated To:

ר' נחום אהרן & חיה
ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

משיחות שבת פרשת חיי שרה, כ"ה מרחשוון, מברכים-החדש כסלו, ה'תשנ"ב • פתיחת כנום השלוחים העולמי
From the talks of Shabbos Parshas Chayei Sarah, 25 Mar-Cheshvan, blessing the month of
Kislev, 5752 — Opening of the International Kinus HaShluchim.

Introduction

This Maamer is built as a sweeping structure that explains the identity of Moshe Rabbeinu, the mission of Moshiach, and the unity between them. It then develops a full doctrine of Shlichus as the final preparation for Geulah. From the earliest lines, the Rebbe frames the entire gathering of world shluchim as an urgent moment in history, emphasizing that the generation has entered a new stage where Shlichus itself is redefined. The Maamer proceeds step by step: first establishing the spiritual identity of Moshe, then clarifying the inner identity of Moshiach, then showing how the two are united through the request “Shlach na beYad Tishlach.” Through this, the Rebbe reconstructs the meaning of Shlichus, showing that every Jew becomes a bearer of this unified mission. The later sections transition the concept from mystical structure to practical guidance: Shlichus must now be lived with one goal, to bring Moshiach. Finally, the Maamer concludes with a call to action for immediate Geulah, insisting that the shluchim have completed their task and can now stand before the One who sent them and demand that He fulfill His own Shlichus.

(א)

As we stand at the beginning and opening of the International Kinus HaShluchim — the shluchim of the Rebbe, leader of our generation, throughout the entire world and in the four corners of the earth — it is necessary first to mention the foundation and express the mission of shluchim in our generation in general.

And in particular, the new element added recently in the work of shlichus: to receive the face of Moshiach Tzidkeinu in the true and complete redemption.

As explained many times: in addition to the general shared point of all shlichus — that a Jew is created to serve his Creator — and in particular the shluchim of the Nasi of our generation, a point that is the same in all times, there is added from time to time a new element in shlichus.

בעמדתנו בהתחלתו ובפתיחתו של כנום השלוחים העולמי - השלוחים שיחיו של כבוד קדושת מורי ורבינו אדמו"ר נשיא דורנו, בכל מרחבי תבל, בארבע כנפות הארץ - צריך להזכיר בראש ובראשונה את היסוד ולבטא את התפקיד של השלוחים בדורנו זה בכלל.

ובמיוחד - החדוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמתית והשלמה.

במדבר כמה פעמים, שנוסף על הנקדה המשפחתית בכללות עבודת השליחות של בני ישראל בכלל בשליחותו של הקדוש ברוך הוא, שהיא אני נבראתי לשמש את קוניי, ובפרט של השלוחים של נשיא דורנו - נקדה משפחתית ששונה בכל הזמנים - מתוסף. בזמן לזמן חדוש בשליחות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

A unique shlichus which penetrates and becomes the “gateway” through which all matters of shlichus ascend.

שליחות מיוחדת, שהיא חודרת והיא השער
לשעל-ידו עולים כל עניני השליחות

And in our case, this is a general and fundamental novelty — not merely an additional detail — but the most essential and all-inclusive matter in Judaism: preparation for the coming of Moshiach Tzidkeinu, which encompasses every point and detail of the work of shlichus.

ועל-אחת-כמה וכמה בנדון-דין — חדוש כללי
ועקרי שאינו רק פרט (או כלל) נוסף בשליחות,
אלא עקר וענין כללי ביותר, ועד הענין הכי כללי
ביהדות — הכנה לביאת משיח צדקנו — שמקרה את
כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות

As already stated many times — especially in the recent months and weeks: according to the teaching of our sages, all the “end times” have already passed, and according to the statement of the Rebbe, the Nasi of our generation, even teshuvah has already been done.

וכפי שפיר דבר פעמים רבות (ובפרט בתדשים
והשבועות האחרונים): על-פי הודעת חכמינו-ל
שכבר כלו כל הקצין, והודעת כבוד-קדשת מורי
וחמי אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה
גמ"כ

They have already completed all aspects of the work — even polishing the buttons — and we stand ready for the greeting of Moshiach Tzidkeinu.

עד שכבר סימו את כל עניני העבודה (אפילו לצחצח
את הכפתורים), ועומדים מוכנים לקבלת פני
משיח צדקנו

Therefore the work and shlichus now is to be prepared in actual practice to receive the face of Moshiach Tzidkeinu in literal reality.

הרי העבודה והשליחות עכשו היא: להיות מוכנים
בפעל לקבלת פני משיח צדקנו בפעל ממש

From this we understand the purpose of the present Kinus HaShluchim: to speak together and take good resolutions, in order to fulfill them in actual practice, about how to carry out the unique shlichus of our time — receiving the face of Moshiach Tzidkeinu.

מזה מובן, שפונה מתבטאת המטרה של כנוס
השלוחים העולמי הנוכחי: להתדבר ביחד ולצאת
בהחלטות טובות על מנת לקמן בפעל, כיצד לבצע
את השליחות המיוחדת של זמננו זה: קבלת פני
משיח צדקנו

(ב)

The explanation of the connection between the work of shlichus (of the shluchim who have gathered for the International Kinus HaShluchim) and Moshiach Tzidkeinu will be understood by explaining the connection of Moshiach himself with the concept and definition of shlichus in general.

באור השיכות של עבודת השליחות (של השלוחים
שנתאספו לכנוס השלוחים העולמי) עם משיח צדקנו
- יובן בהסברת שיכותו של משיח עצמו עם ענין
הגדרת השליחות בכלל

On the verse “Send, please, by the hand You will send” (which Moshe said to Hashem when Hashem sent him to take the Jewish people out of Egypt), our Sages say: Moshe said before Him, Master of the world — send by the hand of the one whom

על הפסוק "שלח נא ביד תשלח" (שאמר משה
להקדוש-ברוך-הוא כשהקדוש-ברוך-הוא שלחו
להוציא את בני-ישראל ממצרים) אמרים
חכמינו-ל: אמר (משה) לפניו רבנו-של-עולם,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

You will eventually send, the hand of Moshiach who will ultimately be revealed.

שְׁלַח נָא בְּיַד תְּשַׁלַּח - בְּיַד מְשִׁיחַ שֶׁהוּא עֲתִיד לְגַלוֹת.

And based on this it may be said that in Moshiach there is the halachic definition of a shliach according to Torah; Moshiach is the shliach ("Send... You will send") of Hashem to redeem Israel.

וְעַל־פִּי זֶה יֵשׁ לֹמֵר, שֶׁבְּמִשְׁיַח יֵשׁ אֶת הַגִּדּוּר שֶׁל שְׁלִיחַ עַל־פִּי תוֹרָה. מְשִׁיחַ הוּא הַשְּׁלִיחַ ("שְׁלַח ..". "תְּשַׁלַּח") שֶׁל הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל.

The simple reason that Moshe requested this, as Rashi explains, is: "By the hand of another whom You will eventually want to send — for it is not destined that I bring them into the land and be their redeemer in the future; You have many shluchim."

הַטַּעַם בְּפִשְׁטוּת לְכַד שְׁמִינִי בְּקִשׁ זֹאת, הוּא, כְּפָרוּשׁ רַשִׁי עַל־הַפָּסוּק: "בְּיַד אֲחֵר שֶׁתִּרְצֶה לְשַׁלַּח, שְׂאִין סוֹפִי לְהַכְנִיסָם לְאֶרֶץ וְלִהְיוֹת גּוֹאֲלָם לְעֲתִיד, יֵשׁ לָךְ "שְׁלֹחִים הַרְבֵּה

Since in any case Hashem would not send Moshe to bring them into the land or to be their redeemer in the future, but rather He would send another shliach (Moshiach), who would send Moshiach to redeem Israel also from Egypt—

הוֹאִיל וּבִלְאו־הֵכִי לֹא יִשְׁלַח הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת מֹשֶׁה לְהַכְנִיסָם לְאֶרֶץ וְלִהְיוֹת גּוֹאֲלָם לְעֲתִיד, אֵלֹא יִשְׁלַח שְׁלִיחַ אֲחֵר (מְשִׁיחַ), שֶׁיִּשְׁלַח אֶת מְשִׁיחַ לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל גַּם מִמִּצְרַיִם.

However, this needs understanding: certainly Moshe understood — especially since he embodied the fullness of holy wisdom ("Moshe received the Torah from Sinai") — that Hashem Himself knew He would send Moshiach (and not Moshe) to redeem Israel in the future.

אָבֵל צָרִיךְ לְהִבִּין: וְדַאי הִבִּין מֹשֶׁה — וּבִפְרָט שֶׁהוּא הָיָה שְׁלֵמוֹת הַחֲכָמָה דִּקְדוּשָׁה" (וּמִשְׁנֵה קֶבֶל תוֹרָה מִסִּינַי) — שֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עֲצָמוֹ יָדַע שֶׁהוּא עֲתִיד לְשַׁלַּח אֶת מְשִׁיחַ (וְלֹא אֶת מֹשֶׁה) לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל לְעֲתִיד.

And nevertheless He chose Moshe as the shliach to redeem Israel from Egypt. Why then did Moshe request "Send, please, by the hand You will send"?

וּמִכָּל מְקוֹם בְּחַר בְּמֹשֶׁה כְּשִׁלְחִים לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל • וְ"מִמִּצְרַיִם; וּמִדּוּעַ בְּקִשׁ "שְׁלַח נָא בְּיַד תְּשַׁלַּח

And on the other hand: since Moshe (holy wisdom) requested and proposed this — certainly it was in accordance with holy wisdom in its ultimate perfection. If so, why was his request not accepted?

וְלֹא־יָדוּךְ גִּיסָא: מֵאַחַר שֶׁמֹּשֶׁה (חֲכָמָה דִּקְדוּשָׁה) בְּקִשׁ • וְהִצִּיעַ זֹאת, הָרִי מוֹבֵן שֶׁכֵּן הוּא עַל־פִּי חֲכָמָה דִּקְדוּשָׁה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלֵה; אִם־כֵּן לָמָּה לֹא נִתְקַבְּלָה בְּקִשְׁתּוֹ?

And it may be said that precisely this gives the answer: since this was the request and proposal of Moshe Rabbeinu, and it is recorded in the Torah of truth, the eternal Torah — therefore it was indeed fulfilled in actuality.

וְיֵשׁ לֹמֵר, שֶׁהִיא הַנּוֹתֵנָת: הֵיטָב שֶׁזֶּוּ בְּקִשָּׁה וְהִצָּעָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ (וְהוּבָאָה בְּתוֹרַת אֱמֶת, בְּתוֹרָה — הַנִּצְחִית"), הִיא אֲכֵן נִתְקַבְּלָה בְּפִעֵל

That the very shliach whom Hashem sent to redeem Israel from Egypt (Moshe) is the one who will be sent to redeem Israel in the future — as the Midrash states: the first redeemer is the final redeemer.

שֶׁאֵת אוֹתוֹ שְׁלִיחַ שֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁלַח לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם (מֹשֶׁה) הוּא יִשְׁלַח לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל לְעֲתִיד — בְּדֹאִיתָא בְּמִדְרָשׁ, "שִׁמְשָׁה הוּא גּוֹאֵל רִאשׁוֹן (בְּגִאֲלַת מִצְרַיִם) הוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן" (בְּגִאֲלָה הַעֲתִידָה).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

And this was Moshe's intention in his request "Send, please, by the hand You will send" — to connect the first redeemer with the final redeemer, so that the first redemption (from Egypt) be connected with "by the hand You will send" (Moshiach), and the final redemption be connected with Moshe.

Meaning, that although Moshe and Moshiach are two different individuals (and Moshe is from Shevet Levi while Moshiach is from Shevet Yehudah, the house of David), and they indicate two distinct concepts — nevertheless, they become connected and unified, as explained later.

(ג)

And this will be understood by first explaining the general definition of shlichus in Torah, beginning from the first shlichus mentioned in the Torah, with all its detailed descriptions, in our parshah — the shlichus through which Avraham sent Eliezer to find and arrange a match for his son Yitzchak, and the manner in which Eliezer later carried out this shlichus in actuality in the match of Yitzchak and Rivkah.

And there is place to analyze what the halachic definition and status of the shlichus of Eliezer was in fulfilling Avraham's instruction to him, "and you shall take a wife for my son Yitzchak," for this may be interpreted in several ways.

One explanation: that Eliezer was a full shliach for kiddushin, as explained in Tosafos, that the shliach of a person is like the person himself. And within the status of a shliach there are several levels — the act of the shliach is like the act of the meshaleach, and even more, the power of action of the shliach is like that of the meshaleach, and even further, the entire being of the shliach is like that of the meshaleach, until he is literally like the meshaleach.

וְזוֹ הִיְתָה פּוֹנֵת מִשֶּׁה בְּבִקְשָׁתוֹ "שְׁלַח נָא בְּיַד תִּשְׁלַח" (אֶת-עַל-פִּי שְׁיִדַּע שֶׁהַקְדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא עֹתִיד לִשְׁלַח אַחֲרֶיךָ אֶת מְשִׁיחַ) — לְקַשֵּׁר אֶת הַגּוֹאֵל רִאשׁוֹן עִם הַגּוֹאֵל אַחֲרוֹן, שֶׁגַּם הַגָּאֵל הָרִאשׁוֹן (מִמְצָרַיִם) תִּהְיֶה קוֹשְׁרָה עִם "בְּיַד תִּשְׁלַח" (מְשִׁיחַ), וְגַם הַגָּאֵל הָאַחֲרוֹן תִּהְיֶה קוֹשְׁרָה עִם ("מִשֶּׁה גּוֹאֵל רִאשׁוֹן).

כְּלוּמָר, שֶׁאֶת-עַל-פִּי שֶׁמִּשֶּׁה וּמְשִׁיחַ הֵם שְׁנֵי אֲנָשִׁים "שְׁנֵי" (וּמִשֶּׁה הוּא מְשִׁבֵּט לִי וּמְשִׁיחַ מְשִׁבֵּט יְהוּדָה (בֵּית דָּוִד)) וּמוֹרִים עַל שְׁנֵי עֲנִינִים נִפְרָדִים, הֵם (מִתְקַשְּׂרִים וּמִתְאַדָּקִים, כְּדִלְקָמֶן (סְעִיף ט

וַיּוֹכֵן זֶה בְּהַקְדִּים הַבְּאוּר בְּכָלִלוֹת גְּדֵרֵהֶן שְׁלִיחוֹת בְּתוֹרָה, הַחֵל מִהַשְׁלִיחוֹת הָרִאשׁוֹנָה עַלֶּיהָ מִסְפָּר בְּתוֹרָה (וּבְאַרְיִכוֹת הַפָּרָשִׁים) בְּפָרֶשְׁתָּנוּ — הַשְׁלִיחוֹת שֶׁשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת אֱלִיעֶזֶר לְמַצָּא וּלַעֲשׂוֹת שְׂדוּדָה עֲבוּר יִצְחָק בְּנוֹ, וְהֵאָפֵן שֶׁאֱלִיעֶזֶר בִּצַּע אַחֵר כִּד אֶת שְׁלִיחוֹתוֹ בְּפֶעַל — בְּשְׂדוּדָה יִצְחָק וְרִבְקָה

וַיֵּשׁ מְקוֹם לְחַקֵּר מֶה הִנֵּה הַגָּדֵר וְהַדִּין שֶׁל (שְׁלִיחוֹת) אֱלִיעֶזֶר בְּקִיּוֹם דְּבָרֵי אַבְרָהָם אֵלָיו "וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לְבָנִי לְיִצְחָק". שֶׁיֵּשׁ לְפָרֶשׁ בְּזֶה כְּמָה אֲפָנִים, וַיִּמָּהֵם:

(א) אֱלִיעֶזֶר שְׁלִיחַ הִנֵּה לְקַדוּשִׁין (כְּדִאִיתָא בְּתוֹסְפוֹת) שֶׁשְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל אָדָם כְּמוֹתוֹ. [וְגַם בְּגֵדֵר שְׁלִיחַ עֲצָמוֹ יֵשׁ כְּמָה דְּרָגוֹת, כִּידוּעַ: מַעֲשֵׂה הַשְׁלִיחַ הוּא כְּמַעֲשֵׂה הַמְּשַׁלֵּחַ; יִתְרָה מְזֵה, גַּם כַּח הַעֲשִׂיָּה שֶׁל הַשְׁלִיחַ הוּא כְּמוֹתוֹ דְּהַמְּשַׁלֵּחַ; וְעוֹד יוֹתֵר — כָּל כָּלוּ שֶׁל הַשְׁלִיחַ הוּא כְּמוֹתוֹ דְּהַמְּשַׁלֵּחַ; וְעַד כְּמוֹתוֹ דְּהַמְּשַׁלֵּחַ מִמֶּשׁ

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

Another explanation: that Eliezer's role was that of a matchmaker, to find a wife for Yitzchak, not as a shliach for kiddushin, or even that he was a matchmaker who could also perform kiddushin, but not with the full halachic power of a shliach who is like the meshaleach. A shadchan is not regarded as being like the person; rather he is an independent person doing a favor for another.

One might argue that Eliezer was not a shliach who is like the meshaleach, but rather an independent entity like a shadchan, given that he tried to find a reason to suggest his own daughter to Avraham. Avraham answered him: my son is blessed and you are cursed, and the cursed does not cleave to the blessed.

And especially since the story emphasizes at length how Eliezer had to work on his own to find the correct match for Yitzchak: he needed to pray himself, devise a sign, and experience a miracle — for Avraham had only told him not to take a wife from the daughters of Canaan, but did not specify whom to choose.

However, on the other side, Eliezer was the elder of Avraham's household, who ruled over all that he had, who served in his Torah, and who drew and gave from his master's Torah to others. An eved melech is like a king.

And in fulfilling Avraham's instruction "and you shall take a wife for my son," Eliezer fulfilled everything precisely as Avraham desired. And more: Avraham made him swear, "Place your hand under my thigh and I will make you swear."

Therefore, and for additional reasons, it is reasonable to say that he was indeed a full shliach, like the meshaleach, to effect the kiddushin of Rivkah.

And one may say that this is also understood from the verse "And the servant took ten camels of his master's camels and went, and all the good of his master was in his hand" — as explained by the commentators, that Eliezer held, in his own possession, all the good of his master.

(ב) אליעזר הנה בגדר שדכן, למצא אשה ליצחק (לא בתור שליח לקדושין), או אפילו שדכן לקדשה — שאף ששדכן בכוח לקדש, אבל אין זה אותו כח כמו שליח שהוא כמותו דהמשלח, מה שאין כן בנוגע לשדכן אין אומרים ששדכן של אדם כמותו, אלא באדם אחר שעושה טובה לשני.

יש סברא לומר, שאליעזר לא הנה כשליח של אברהם שהוא כמותו, אלא כמצאיות נפרדת (כשדכן) — כפי שמשמע מזה שאליעזר הנה מחזר למצא עלה שייאמר לאברהם להשיאו בתו. אמר לו אברהם: "בני ברוך ואמתה ארוך, ואין ארוך מדבק".

ובפרט שפספור הדברים מדגש באריכות אידך אליעזר הנה צריך להשתדל בעצמו למצא את השדוך המתאים ליצחק: אליעזר הנה צריך להתפלל בעצמו לה, ולברך ולעשות סימן על זה בעצמו (ועוד באפן נסי), שכן אברהם אמר לו רק "לא תתקח אשה לבני מבנות הכנעני גו", אל ארצי ואל מולדתי תלך, ולא פרט את מי לקדש.

אבל לאידך גיסא, אליעזר הנה זקן ביתו המשל ככל אשר לו, שחושל בתורת רבו, ודולה ומשקה מתורת רבו. לאחרים, ועבד אברהם, שעבד מלך מלך.

וגם בקיום דברי אברהם "ולקחת אשה לבני קים אליעזר הכל בדיוק דברי אברהם. ויתרה מזה — אברהם השביעו על כך "שים גא ידך תחת ירכי". ואשביעו גו.

שמשום כך — ועוד טעמים — מסתבר לומר שהוא הנה שליח (של אדם כמותו) לקדש את רבקה.

ויש לומר, שדבר זה (שאליעזר הנה שליח) מובן גם ממה שכתוב "ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו בידו", כפי שהמפרשים מבארים, שאליעזר הציזיק ברשותו ("בידו") כל טוב אדניו, והנה יכול לעשות כזה פרצונו, כפי שנאמר "קדם לכן המשל ככל אשר לו".

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

And even according to the interpretation that Avraham wrote a document of gift to Yitzchak for all that he owned in order that they hasten to send their daughter, Avraham nevertheless placed that document entirely in Eliezer's possession, giving him full power over it.

But seemingly: how could Avraham give all that he had into the hands of someone about whom there might theoretically be doubt regarding what he would do with it? From this it is proven that Eliezer was entirely devoted and nullified to Avraham, as his servant, and therefore Avraham could trust him with everything.

Rather as a shliach, whose entire existence is the existence of the meshaleach, and therefore Avraham could leave all that he had in his hands without any doubt whatsoever.

(ד)

The explanation of this will be understood by prefacing an additional question — a difficulty — regarding the fact that Avraham wrote a document of gift to Yitzchak for all that he possessed in order that they hasten to send their daughter.

Even regarding the mitzvah of tzedakah (or similar matters), the ruling is that a person should never give away or consecrate all his property, and one who does so transgresses the intent of the verse, for it says **“from** all that he has,” and not “all that he has.”

How then is it possible that Avraham gave all that he owned to Yitzchak? Even if he had given it to him as an inheritance, the matter would not be understood; how much more so that this was done merely to cause them to hasten to send their daughter.

And especially since even had he not given everything, but only most, being extremely wealthy would have been more than enough for them to hasten to send their daughter.

And especially since Avraham was then one hundred forty years old, and he lived afterward many additional years (thirty-five), and therefore he would still need property for himself and for those of his household, especially since afterward Avraham again married and had children.

ואפילו לפי הפרוש (המובא ב"רש"י) ששטר מתנה כתב ליצחק על כל אשר לו כדי שיקפצו לשלח לו בתם – הרי אברהם מסר את שטר המתנה לרשותו של אליעזר, באופן שיש לו הכח לקרעו וכיוצא בזה, [כך שכל אשר לו של אברהם היה ברשות אליעזר]

דלכאורה: איך היה יכול אברהם למסור "כל אשר לו" לאדם שעליו יכול להיות ספק מה יעשה בזה? מזה מוכח, שאליעזר היה מסור לגמרי לאברהם (בהיותו עבד), ולכן גם כאשר שלחו לעשות את השדוד עבור יצחק – הוא היה (לא כשדכן שהוא מציאות לעצמו)

כשליח, שכל מציאותו היא מציאות המשלח. ולכן היה אברהם יכול להשאיר ברשותו "כל אשר לו" בלי שום ספק בדבר.

הבאור בזה יובן בהקדים שאלה נוספת קלאז קושא – על זה ששטר מתנה כתב ליצחק על כל אשר לו כדי שיקפצו לשלח לו בתם.

אפילו בנוגע למצות הצדקה (וכיוצא בזה) הדין הוא שלעולם לא יקדים אדם ולא יתרים כל נכסיו, והעושה כן עובר על דעת הכתוב, שהרי הוא אומר: "מכל אשר לו" ולא "כל אשר לו".

איך יתכן אפוא שאברהם מסר "כל אשר לו" ליצחק? אפילו אם היה מוסר לו זאת אז בירשה, גם לא היה הדבר מובן; על אחת כמה וכמה שנה היה כדי שיקפצו לשלח לו בתם.

ובפרט שגם אם לא היה מוסר "הכל", אלא רק רב, הנה בהיותו עשיר גדול ביותר היה די בכך כדי שיקפצו לשלח לו בתם.

ובפרט שאברהם היה אז בן ק"מ שנה, וחי אחר כך עוד כמה וכמה ("ה"ה) שנים, ובמילא היה צריך נכסים עבור עצמו ועבור בני ביתו, ובפרט לאחרי "ויוסף אברהם ויקח אשה גו" ותלד לו.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

On the inner level, this may be explained according to what is stated: "Yitzchak was the son of Avraham; Avraham begot Yitzchak," and our Sages say that the facial appearance of Yitzchak resembled Avraham. Thus, inwardly and in their divine service, they were (generally) one thing, one continuation, for the Patriarchs are the chariot.

But it still requires explanation in the simple sense of the matter, according to nigleh.

בפנימיות הענינים היה נתון לבאר על פי מה שנאמר "יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק", ואמרו חכמינו ז"ל שקלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם; שכן גם בפנימיותם ובעבודתם היו (בכללות) דבר "והמשד אחד, "האבות הן הן המרכבה

אבל עדין צריך ביאור בפשיטות הענינים על פי נגלה.

(ה)

It may be said that the explanation is as follows: the marriage of Yitzchak and Rivkah — the first marriage recorded in the Torah after the fulfillment of the mitzvah of milah — is not only a private marriage between two individuals but a matter of the greatest general significance: the first marriage within the Jewish people, through which the continuation of the entirety of Israel came about.

Meaning: besides the private marriage of Yitzchak and Rivkah, their marriage also reflects the marriage of the collective of Israel, for these marriages brought forth generations and enabled the continuation of the Jewish people until the end of all generations.

Based on this, it may be said that this is why Avraham gave all that he possessed to Yitzchak, because this was not merely a private wedding but a marriage of the Jewish people as a whole, and therefore it pertained to everything that Avraham himself was, as the head of the Jewish people, the first Jew.

Therefore he invested his entire being — all that he had — into this. If this were only a private matter of Avraham as the father of Yitzchak, it would not be fitting for him to give all that he possessed; only a part (even a majority) would be appropriate.

ויש לומר הבאור בזה: נשואי יצחק ורבקה — (ההכנה לנשואין והנשואין הראשונים הפתויים בתורה אינם רק נשואים פרטיים בין שני יחידים (יצחק ורבקה), אלא ענין הכי כללי: הנשואין הראשונים בעם ישראל (לאחרי קיום מצות מילה), ויתרה מזו: על ידי נשואין אלו נעשה (תולדות —) ההמשך של כלל ישראל.

כלומר, שנוסף על הנשואים הפרטיים בין יצחק לרבקה, מורים נשואיהם גם על הנשואין של כלל ישראל (נשואין אלו הביאו תולדות ואפשרו את (המשך קיום עם ישראל, עד סוף כל הדורות).

ויש לומר שלכן מסר אברהם על ענין זה "כל אשר לו" ליצחק בנו, מפני שאין זאת רק חתנה פרטית בין יצחק לרבקה, אלא נשואין של כלל ישראל, ובמילא זה גם נוגע בכל ענינו של אברהם עצמו — בהיותו (הראש של כלל ישראל (היהודי הראשון).

משום כך הוא הכניס בזה את כל כחו — "כל אשר לו". אלו הנה מדבר על אברהם בתור אב פרטי של יצחק, אז הנה לא מתאים שייתן (במתנה) "כל אשר לו" עבור חתנת בנו; רק חלק (ואפילו רב) הנה נותן 'לו' וחלק הנה משאיר לאברהם וכו'.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

But since this marriage is of the most general nature, encompassing all of Israel — which is the entirety of Avraham's identity and essence as the head of Israel — there was no place for even the smallest part of Avraham to remain separate from it; therefore he gave all he possessed, investing his entire being.

Moreover: the marriage came specifically through the power of Avraham (Avraham fathered Yitzchak and circumcised Yitzchak, and afterward the match was carried out through the mission of Eliezer on Avraham's behalf). Therefore he needed to put his entire being into it.

Based on this, it becomes clear that Eliezer was not in the category of a matchmaker (an independent existence) but a full shaliach — like the one who sent him, Avraham.

Just as giving all that he had needed to include absolutely everything, so too regarding Eliezer, especially since he too was part of “all that he had”: his entire being, even as he went to carry out the match according to his own judgment, had to be as the meshaleiach, with no place for any separate identity as a matchmaker.

אָבֿל מֵאַחֵר שְׁנֵשׂוּאִין אֵלּוּ הֵם עֲנִין הָכִי כָּלְי הַמִּקְיָר
אֵת כָּל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל – שְׁנֵהוּ כָּל עֲנִינּוּ וּמִהוּתוֹ שֶׁל
אַבְרָהָם (כָּרָאשׁ שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, הַיְּהוּדִי הָרִאשׁוֹן) –
אִין מְקוֹם שִׁישְׂאָר חֵלֶק (אֲפִלּוּ פֶּרֶט קֶטָן) שֶׁל אַבְרָהָם
מִבְּדֵל מִזֶּה חֵס וְשְׁלוֹם, וְלָכֵן – נִתֵּן לוֹ "כָּל אֲשֶׁר לוֹ"
– הוּא מְסַר (וְהִשְׁקִיעַ) בָּזֶה אֵת עֲצָמוֹ לְגַמְרִי, עִם כָּל
אֲשֶׁר לוֹ.

וְעוֹד: הַנִּשְׂוִאִין בָּאוּ דוֹקָא בְּכַחוֹ שֶׁל אַבְרָהָם (אַבְרָהָם
הוֹלִיד אֵת יִצְחָק וּמָל אֵת יִצְחָק, וְאַחֵר כָּךְ – נִעֲשֶׂה
הַשְׂדוּף בְּפֶעֶל עַל יְדֵי הַשְׁלִיחִית שֶׁל אֱלִיעֶזֶר עַל יְדֵי
אַבְרָהָם). לָכֵן הוּא הָיָה צָרִיף לְהַכְנִיס בָּזֶה אֵת כָּל
אֲשֶׁר לוֹ.

וְעַל פִּי זֶה יוֹמְתֵק לּוֹמֵר, שְׁאֲלִיעֶזֶר לֹא הָיָה בְּגִדְר
שְׂדֵכָן (מְצִיאוֹת לְעֲצָמוֹ), אֲלָא בְּגִדְר שְׁלִיחַ – כְּמוֹתוֹ
(דְּהַמְשִׁלָּח אַבְרָהָם).

כְּשֵׁם שֶׁנִּתְיַנֵּת "כָּל אֲשֶׁר לוֹ" צָרִיכָה לִהְיוֹת בְּלִי שׁוּם
פֶּרֶט מְחוּץ לָזֶה, כֵּן מוֹכֵן בְּנוֹגַע לְאֱלִיעֶזֶר, וּבְפֶרֶט
שֶׁגַם הוּא הָיָה חֵלֶק מִ"כָּל אֲשֶׁר לוֹ", שֶׁכָּל מְצִיאוֹתוֹ
(גַּם כְּפִי שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לַעֲשׂוֹת אֵת הַשְׂדוּף עַל פִּי דַעְתּוֹ)
תְּהִיָּה כְּמוֹתוֹ דְּהַמְשִׁלָּח, וְאִין בָּזֶה שׁוּם מְקוֹם
לְמְצִיאוֹת אַחֵרָת (כְּשִׂדְכָן, שֶׁהוּא מְצִיאוֹת לְעֲצָמוֹ וְאִינוּ
לְמְצִיאוֹתוֹ דְּהַמְשִׁלָּח).

(1)

The explanation of this in the inner dimension of the matters:

In Likutei Torah at its end (Parashas Berachah), the Alter Rebbe explains that the marriage of Yitzchak and Rivkah is the most general concept in the Torah and the entire order of hishtalshelus, reflecting the totality of the divine service of man — the union of MaH (Yitzchak) and BaN (Rivkah), meaning the union of the soul (MaH) and the body (BaN) of every single Jew.

Until the completion of the union and the “marriage” between Israel (souls in bodies) and the Holy One Blessed Be He, Israel and the Holy One Blessed Be He being entirely one, as it will be in the true and complete Redemption — following the beginning of this in the betrothal at Mattan Torah.

הַבְּאוּר בָּזֶה בְּפִנְיֵימִיּוֹת הָעֲנִינִים

בְּלִקוּטֵי תוֹרָה בְּסוּפּוֹ (פֶּרֶשַׁת בְּרָכָה) מְבֹאֵר
אֲדָמוֹ "רִיבְקָה", שְׁנֵשׂוּאִי יִצְחָק וְרִבְקָה הֵם עֲנִין הָכִי
כָּלְי בַּתוֹרָה וּבְכָל סֵדֵר הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת, הַמְשַׁקֵּף אֵת
כָּלִיוֹת עֲבוּדַת הָאֵדָם – יְחִיד מִ"ה" (יִצְחָק) וּבִ"ן
(רִבְקָה), הֵינּוּ, הַיְּחִיד שֶׁל הַנִּשְׁמָה (מִ"ה) וְהַגּוּף (בִּ"ן)
שֶׁל כָּל-אָחָד וְאָחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

עַד שְׁלֵמוֹת הַיְּחִיד וְהַנִּשְׂוִאִין בֵּין יִשְׂרָאֵל (כְּנִשְׁמוֹת
בְּגוּפִים) לְקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יִשְׂרָאֵל וְקִדְשָׁא בְּרִיף
הוּא כָּלָא חֵד, כְּפִי שִׁיְהִיָּה בְּגִלְהָה הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה
("לְאַחֲרֵי הַהִתְחַלָּה בָּזֶה, הָאֲרוּסִין, בְּמַתַּן תּוֹרָה).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

In this is expressed the totality of man's service in fulfilling Torah and mitzvos in this physical world — the union of MaH and BaN:

The novelty of Mattan Torah was that the decree separating the higher and lower realms (spirituality and physicality, MaH and BaN) was nullified, and the power was given to unite them so that the physical body and physical object becomes holy, until it becomes an object of holiness itself.

And the full completion and revelation of this union of MaH and BaN will be in the true and complete Redemption; and indeed, then "the feminine will encircle the masculine," as explained later (section 10).

In this the Likutei Torah explains why the Torah elaborates at length about Eliezer's mission (to the extent that Eliezer's story is doubled in the Torah):

Because this was Eliezer's mission to refine and draw this union of Yitzchak and Rivkah (MaH and BaN), bringing down the essence of the union which is the level of actual marriage and inwardness.

In simple terms: Rivkah was in Padan Aram (outside of Eretz Yisrael) by Besuel the Aramean and Lavan the Aramean — a rose among thorns — the level of BaN.

And Eliezer's mission was expressed in taking her out from there and bringing her to be a wife to Yitzchak (an "olah temimah"), the level of MaH, in a manner that they became one flesh (MaH and BaN).

They built a home in Israel in this physical world, with the purpose to produce offspring literally (and also the "offspring" of tzaddikim, good deeds) — from whom all Jews come until the end of all generations.

Based on this it is understood that Eliezer's mission (the first mission written in the Torah) empowered the work of uniting MaH and BaN in divine service, beginning at Mattan Torah, extending through all times and places until its completion in the true and complete Redemption.

שְׂבִיזָה מִתְבַּטָּאת כָּל־לֵוִית עֲבוֹדַת הָאָדָם בְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּעוֹלָם־הַנֶּהָה הַגָּשְׁמִי – יַחֲוֹד מ"ה וּב"ן

הַחֲדוּשׁ שֶׁל מַתָּן תּוֹרָה מִתְבַּטֵּא בָּזֶה, שֶׁאֵין נִתְבַּטֵּל הַגִּזְרָה שֶׁהִפְרִידָהּ בֵּין עֲלִיּוֹנִים לְתַחֲתוֹנִים (רוּחָנִיּוּת וְגִשְׁמִיּוּת, מ"ה וּב"ן), וְאֵין נִתֵּן הַכֹּחַ לַחֲבֵר וּלְאַחַד גִּשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, שֶׁהַגּוֹף הַגָּשְׁמִי וְהַדְּבָר הַגָּשְׁמִי יַעֲשֶׂה קָדוֹשׁ, עַד לַחֲפָצָא שֶׁל קִדְּשָׁהּ.

וּשְׁלֵמוֹת יַחֲוֹד זֶה (שֶׁל מ"ה וּב"ן), בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְהַגָּלוּי, תִּהְיֶה בְּגִזְלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה, וְאֶדְרֵכָה: אֵין יִהְיֶה נִקְבָּה תְּסוּבֵב גָּבֵר, כְּדִלְקֶמֶן סְעִיף י

וּבָזֶה מְבָאָר בְּלִקוּטֵי־תּוֹרָה מְדוּעַ הַתּוֹרָה מְאֲרִיכָה אוֹדוֹת שְׁלִיחוֹת אֱלִיעֶזֶר (עַד שֶׁפָּרָשָׁה שֶׁל אֱלִיעֶזֶר, ("כְּפוּלָה בַּתּוֹרָה

שֶׁכֵּן זֶה הִיא עֲנִין שְׁלִיחוֹת דְּאֱלִיעֶזֶר לְבָרֵר וּלְהַמְשִׁיךְ יַחֲוֹד זֶה שֶׁל יִצְחָק וְרִבְקָה (מ"ה וּב"ן), זֶה הִבִּיא לְהַמְשִׁיךְ בְּחִינַת הַיַּחֲוֹד מִמֶּשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת נִשְׁוֹאִין וּפְנִימִיּוֹת.

וּבְפִשְׁטוּת: רִבְקָה הִנָּה מְצוּיָה בְּפֶדֶן אֲרָם (בְּחוּץ לְאֶרֶץ) אֵצֶל בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי וְלָבָן הָאֲרָמִי (כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים), בְּחִינַת ב"ן

וּשְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל אֱלִיעֶזֶר הִתְבַּטָּא בָּכָּה, שִׁיּוּצִיָּאָה מִשָּׁם וְיָבִיא אוֹתָהּ לְהִיּוֹת אִשָּׁה לִּיצְחָק (עוֹלָה תְּמִימָה), (בְּחִינַת מ"ה, בְּאֶפֶן שֶׁהָיָה לְבָשָׂר אֶחָד (מ"ה וּב"ן).

שֶׁיִּבְנוּ בֵּית בְּיִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַנֶּהָה הַגָּשְׁמִי, כְּאִשָּׁר הַתַּכְלִית הִיא – לְהוֹלִיד תּוֹלָדוֹת כְּפִשְׁוֹטֵן (וְגַם תּוֹלָדוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים מַעֲשִׂים טוֹבִים), שְׁמִימָהּ בָּאִים כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

וְעַל־פִּי־זֶה מוּכָן, שֶׁהִשְׁלִיחוֹת שֶׁל אֱלִיעֶזֶר (הַשְּׁלִיחוֹת הָרִאשׁוֹנָה הַכְּתוּבָה בַּתּוֹרָה) נִתְּנָה אֵת הַכֹּחַ לַפְּעֹל אֵת הָעֲבוֹדָה שֶׁל יַחֲוֹד מ"ה וּב"ן בְּעֲבוֹדַת הַשָּׁם, הַחֵל בְּמַתָּן תּוֹרָה, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַזְּמָנִים וּבְכָל הַמְּקוֹמוֹת, וְעַד הַשְּׁלֵמוֹת בָּזֶה בְּגִזְלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

And it may be said that Eliezer's general mission is also alluded to in his words "I am Avraham's servant":

It is known that from Avraham began the preparation to Mattan Torah, and this is the hint in "the servant of Avraham am I" — that in being the servant of Avraham, Eliezer had the power to effect the union of MaH and BaN (the marriage of Yitzchak and Rivkah), also and especially as a preparation for "you shall serve G-d on this mountain" and the revelation of "Anochi (Hashem your G-d)" at Mattan Torah.

ויש לומר, שהשליחות הכללית של אליעזר מרמזת גם במה שאמר עבד אברהם אנכי:

ידוע שמאברהם החלה ההכנה למתן תורה. וזהו הרמז בעבד אברהם אנכי — שבהיותו עבד אברהם אנכי, יש לאליעזר את הכח לפעל את יחוד מ"ה וב"ן (נשואי יצחק ורבקה) גם ובעקר בהכנה לתעבדון את האלקים על ההר הזה והגלוי של אנכי (ה' אליקדי) במתן תורה.

(ז)

But still an explanation is needed: based on the idea that the Torah lengthens because the marriage of Yitzchak and Rivkah reflects the general unification of Mah and Ban, the Torah should have lengthened mainly about the match itself, not about Eliezer's mission and its details.

The question is: why does the Torah dwell so much on the mission itself — how Avraham instructed and swore him, and how Eliezer performed it — instead of the marriage itself? This shows the mission touches the essence of the unification he brought about.

And one can say one of the explanations is this: in order to bring about the unification of Mah and Ban, the person acting must himself be a separate existence that becomes united and nullified to the sender — the essence of what a shaliach is.

A shaliach must combine two opposites: he must be an independent existence, yet completely nullified to the sender, and aware that he fulfills the mission only with the power given to him.

This is the meaning of unification of Mah and Ban: the neshamah united with Hashem, and the body — which appears as an independent entity — becoming nullified and unified with it through Torah and mitzvos.

Therefore Eliezer needed to be a shaliach, not a shadchan, in order to bring about the marriage of Yitzchak and Rivkah which embodies this unification.

אבל עדיו צריך הסברה: על-פי-מה שהאריכות בתורה היא משום שנשואי יצחק ורבקה מורים על הענין הכללי של יחוד מ"ה וב"ן הנה צריך להיות

עקר האריכות אודות השידוך שאליעזר פעל ולא אודות שליחותו ופעולתו; מדוע מאריכה התורה אודות השליחות — איך השביעו וצוהו ואיך קים — מזה מבין ששליחותו נוגעת לעצם הענין.

ויש לומר אחד הבאורים בזה שבשביל לפעל יחוד מ"ה וב"ן צריך שהעושה יהיה מציאות בפני עצמו ומציאות זו תתבטל למשלח — שזהו ענין השליח

שליח צריך להיות מציאות נפרדת ומציאות בטלה; ולדעת שהוא עושה בכח המשלח ושלוחו של אדם כמותו עד כמותו ממש

וזהו תכן יחוד מ"ה וב"ן: הנשמה המיוחדת עם הקדוש-ברוך-הוא והגוף הנראה יש שנתבטל לה על-ידי תורה ומצוות

לכן הנה אליעזר צריך להיות שליח דוקא לפעל נשואי יצחק ורבקה המבטאים יחוד זה

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

And according to this, it is understood why Avraham gave “all that he had” for the fulfillment of this mission, since the unification of Mah and Ban encompasses all aspects of creation and Torah and mitzvos.

And especially because the power to bring about this unification, as revealed at Matan Torah, originates from Avraham.

ועל-פי זה מבין מדוע נתן אברהם כל אשר לו למלוי שליחות זו — מפני שחיד מ"ה וב"ן מקיף את כל הענינים שבהשתלשלות ובתורה ומצוות.

ובפרט משום שהכח לפעל יחוד זה כפי שנתגלה במתן תורה בא מאברהם.

(ח)

Based on this, one can explain a wondrous matter:

The explanation in Chassidus about Eliezer's mission and the marriage of Yitzchak and Rivkah does not appear in Torah Or in the section of Chayei Sarah, but specifically in Likkutei Torah, at its end, in Parshas Berachah — the conclusion of all the discourses on the Five Books.

Afterwards come the discourses of Shir HaShirim, as a separate subject from the Five Books.

One may say this hints that Eliezer's mission — to bring about the marriage of Yitzchak and Rivkah, the unification of Mah and Ban — whose completion is the Redemption, is the ultimate perfection of all service.

Therefore it is explained at the end of Likkutei Torah, followed afterward by Shir HaShirim, whose theme is the perfected union of Israel with Hashem, the ultimate unification of Mah and Ban in the final Redemption.

Additionally, at the very beginning of Likkutei Torah — in Vayikra, where the discourses begin on the weekly Torah portions — it first explains the concept of shlichus above, that every Jew is the emissary of the Supernal Man, sent as a soul into a body to fulfill its mission.

And one can say that the fact this is stated at the beginning of Likkutei Torah hints that the beginning of man's service is the awareness that he is Hashem's emissary; and at the end — the perfection of service, the union of Mah and Ban, preparing for the future marriage.

על-פי-זה יש לומר באור על דבר פלא:

הבאר בהסידות בספרי הזכור של תורה שבעל פה של החסידות — תורה אור ולקוטי תורה — בפרשת אליעזר ונשואי יצחק ורבקה אינו מופיע במקומו בתורה אור בפרשת חיי שרה, אלא דוקא בלקוטי תורה ובסופו בפרשת ברכה.

ואחר כך באים הדרושים של שיר השירים בענין בפני עצמו מחמשה חמשי תורה.

ויש לומר שבה גם מרמז שהשליחות של אליעזר לפעל את נשואי יצחק ורבקה — יחוד מ"ה וב"ן ושלמותו בגאולה — היא השלמות והתכלית של כל עניני העבודה.

ולפיכך נתבאר ענין זה בסוף וסיום ושלמות לקוטי תורה ואחר כך באים לדרושים של שיר השירים — שתכנו הוא שלמות הנשואין והיחוד של ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא, שלמות יחוד מ"ה וב"ן כפי שיהיה בגאולה.

ולהוסיף שבתחלת ספר לקוטי תורה בפרשת ויקרא — שממש מתחילים הדרושים על סדר הפרשיות — נתבאר ענין השליחות למעלה שכל אחד מישראל הוא שלוחו של אדם העליון כמותו שהקדוש-ברוך-הוא שלוחו להיות נשמה למטה בגוף כדי שתמלא את שליחותה.

ויש לומר שדבר זה שנתבאר בהתחלת לקוטי תורה מרמז שזו היא ההתחלה של עבודת האדם — הידיעה שהוא שלוחו של אדם העליון; ובסיום הלקוטי תורה — נתבאר שלמות העבודה: יחוד מ"ה וב"ן בהכנה לנשואין לעתיד לבוא.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

(ט)

Based on this, one can understand the concept of Moshiach as a shliach — “send now by the hand You will send,” for Moshiach is the emissary through whom the complete fulfillment of shlichus is accomplished: the unification of Mah and Ban, which began with Eliezer’s mission in the marriage of Yitzchak and Rivkah.

This is the shlichus of Hashem to bring the complete Redemption, when there will be the perfect union of soul and body, of Israel and the Holy One blessed be He, all one; and in the world as well — the full revelation of G-dliness in this physical world, making the world a dwelling for Him in the lowest realm.

Based on this, one can understand why in Moshiach himself there is also the definition of a shliach — a fusion of two opposites, the union of Mah and Ban: an independent existence, so to speak, of a soul in a body, flesh and blood, as the Rambam rules that Moshiach is a king from the house of David who studies Torah and fulfills mitzvos like his father David, and fights the wars of Hashem.

This indicates that he is within a world in which opposing forces exist, requiring battle and victory; and simultaneously he is the emissary of the Supernal Man, completely one with Him.

For in order to effect the unification of soul and body in Israel — by compelling all Israel to walk in it and strengthen its breaches — and the unification of spirituality and physicality in the world, these two qualities and their fusion must exist within him himself.

(י)

According to this one can understand the meaning of Moshe’s request “send now by the hand You will send.” Through this request and proposal, Moshe wanted to effect — and actually effected — the bonding and unification of the first redeemer (Moshe) and the final redeemer (Moshiach).

על-פי-זו יוכן ענינו של משיח בתור שליח (שלח נא ביד תשלח): משיח הוא השליח שעל-ידו נפעלת שלמות ענין השליחות — יחוד מ"ה וב"ן שתהיה בשליחות אליעזר בנשואי יצחק ורביקה.

השליחות של הקדוש ברוך-הוא להביא את הגאולה האמתית והשלמה שאז תהיה שלמות היחוד של הנשמה והגוף ישראל וקדושא-בריך-הוא כולא חד וגם בעולם — שלמות הגלוי של אלקות בעולם הזה הגשמי באפן שהעולם כלו נעשה דירה לו יתברך. בתחתונים.

על-פי-זו מוכן מדוע יש במשיח עצמו גם הגדר של שליח שמתבטא בחבור יחוד בין שני ענינים (יחוד מ"ה וב"ן): מציאות לעצמו כבכול של נשמה בגוף בשור ודם כפסק-דין הרמב"ם שמשיח הוא מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו ויחם מלחמות ה'.

דבר זה מורה שהוא נמצא בעולם שבו קימים מנגדים שמשום כך הוא צריך לנהל מלחמה — וינצח ויחד עם זאת — שלוחו של אדם העליון כמותו ממש.

שכן בכדי לפעל את יחוד הנשמה והגוף בישראל (על-ידי יכף כל ישראל ללכת בה ולחזק בדקה) ויחוד הרוחניות והגשמיות בעולם צריכים להיות בו עצמו שני הענינים והתאחדותם יחדו.

על-פי-זו יוכן התכן של בקשת משה שלח נא ביד תשלח: בבקשה והצעה זו רצה משה לפעל ופעל בפעל את החבור והאחידות של גואל ראשון וגואל אחרון.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

Moshe in essence is primarily the quality of Chochmah (Torah), as written: “Remember the Torah of Moshe My servant,” and “Moshe received the Torah from Sinai.”

Moshiach in essence is primarily Malchus — “a king will arise from the house of David.” This parallels the distinction between mashpia (Chochmah, the head of the sefirot) and mekabel (Malchus).

Like the distinction between the light of the sun (mashpia) and the light of the moon (mekabel, connected with David Melech HaMoshiach). Moshe received the entire Torah, source of all hashpaos, including the power for redemption.

Moshiach’s role is the final redeemer — he comes at the end of the work (Malchus) at the end of galus. His advantage as mekabel is that through his bittul he absorbs within himself all hashpaos from above.

And indeed, the light of the mekabel reaches and derives from a level higher than the mashpia, as will be revealed in the true and complete Redemption — “a woman will surround a man,” the superiority of the Jewish body over the soul.

Therefore, specifically Moshiach will bring the Redemption — the Redemption and completion of all matters, including those of Moshe Rabbeinu.

And it may be said that through Moshe’s action in “send now by the hand You will send,” through this that the first redeemer is the final redeemer, the unification of the two qualities is effected.

In Moshiach both qualities exist: in addition to being a king, he is also a rav (Chochmah), teaching Torah to the entire nation, even to Moshe and the Avos. Likewise, Moshe has also the quality of king.

מִשֶּׁה מַצִּד עֲצָמוֹ עֲנִיָּנוּ הוּא בְּעֵקֶר חֻכְמָה תּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וְזָכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי וּמֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי.

מֹשֶׁה מַצִּד עֲצָמוֹ עֲנִיָּנוּ הוּא בְּעֵקֶר מַלְכוּת יַעֲמֹד מֶלֶךְ מִבֵּית דָּוִד. וַיֵּשׁ לומר שֶׁזֶהוּ עַל־דֶּרֶךְ הַחֲלִיף בֵּין מַעֲלָת הַמִּשְׁפִּיעַ חֻכְמָה רִאשׁ הַסְפִּירוֹת וּמַעֲלָת הַמְקַבֵּל מַלְכוּת.

עַל־דֶּרֶךְ הַחֲלִיף בֵּין אור הַשֶּׁמֶשׁ מִשְׁפִּיעַ וְאור הַלְבָנָה מְקַבֵּל מַלְכוּת הַקְּשִׁיור עִם דָּוִד מֶלֶכָא מְשִׁיחָא. מֹשֶׁה קִבֵּל תּוֹרָה מִסִּינַי וּמִסֻּרָה הוּא קִבֵּל אֶת כָּל הַתּוֹרָה שֶׁהִיא מְקוּר כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת וּמִמֶּנָּה נִמְשָׁךְ הַכֹּחַ עַל כָּל הָעֲנִיָּנִים כּוֹלֵל הַכֹּחַ לְגָאֵלָה.

עֲנִיָּנוּ שֶׁל מֹשֶׁה הוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן שֶׁהוּא בָּא בְּסוּף הָעֲבוּדָה מַלְכוּת סוּף הַסְפִּירוֹת בְּסוּף זְמַן הַגָּלוּת. אֲבָל יֵשׁ בָּזֶה מַעֲלָת הַמְקַבֵּל שֶׁעַל־יָדֵי בְּטוּלוֹ הוּא כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ בְּפָנִימִיּוֹת אֶת כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת מִלְּמַעְלָה.

וְאִדְרָבָה אור הַמְקַבֵּל מְגִיעַ וְנוֹבֵעַ מִדֶּרֶגָה נְעִלִית יוֹתֵר מֵאור הַמִּשְׁפִּיעַ כְּפִי שִׁיתְגַּלְגַּל בְּגִלְגָּל הָאֲמִתִּית וְהַשְׁלָמָה שֶׁנִּקְבְּהָ תְּסוּבֵב גְּבֵר מַעֲלָת הַגּוּף שֶׁל יְהוּדֵי לְגַבֵּי נִשְׁמָתוֹ שֶׁדוֹקָא בּוֹ נִמְצָא כֹחַ הָעֲצָמוֹת וְעַד שֶׁלְעֵתִיד־לְבוֹא הַנִּשְׁמָה תִּיּוֹנָה מִן הַגּוּף.

וְלָכֵן דּוֹקָא מֹשֶׁה צִדְקָנוּ יְבִיא אֶת הַגָּאֲלָה הַגָּאֲלָה וְהַשְׁלָמוֹת שֶׁל כָּל הָעֲנִיָּנִים גַּם שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ.

וַיֵּשׁ לומר שֶׁעַל־יָדֵי זֶה שֶׁמֹּשֶׁה פָּעַל שֶׁלַח נָא בִּיד תִּשְׁלַח עַל־יְדֵי־זֶה שְׂגוֹאֵל רִאשׁוֹן הוּא גּוֹאֵל אַחֲרוֹן נִפְעַל הַיַּחֲוֵד שֶׁל שְׁנֵי הָעֲנִיָּנִים וְהַמַּעֲלּוֹת.

אֲשֶׁר בְּמֹשֶׁה יֵשְׁנֵם שְׁנֵי הָעֲנִיָּנִים וְהַמַּעֲלּוֹת: נוֹסֵף לָזֶה שֶׁהוּא מֶלֶךְ הוּא גַּם רַב חֻכְמָה וְיִלְמַד תּוֹרָה כָּל הָעָם כִּלּוֹ גַּם לְמֹשֶׁה רַבֵּנוּ וְהָאֲבוֹת וְעַל־דֶּרֶךְ־זֶה בְּמֹשֶׁה יֵשׁ לוֹ גַּם אֶת מַעֲלָת הַמֶּלֶךְ וְהִיא בִּישְׁרוֹן מֶלֶךְ.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

It may also be said that this is hinted to in the fact that “Moshiach” equals “shliach” plus ten — for the complete revelation of Moshiach is through fulfilling his mission as a shliach with all ten faculties of his soul, from Chochmah through Malchus.

ויש לומר שזה מרמז גם בכך שמשיח הוא בגימטריא שליח בתוספת עשר שכן שלמות גלוי המשיח היא על-ידי-זה שהוא מבצע את עבודתו כשליח עם כל עשר כחות נפשו מחכמה ועד מלכות.

(יא)

Based on the well known fact that every Jew contains a dimension of Moshe and a dimension of Moshiach, it is understood that within every individual Jew there is an aspect of the two ideas mentioned above.

על-פי הידוע שכל-אחד ואחד מיישראל יש בו מבחינת משה ומבחינת משיח מוכן שכל-אחד ואחד מיישראל יש מעין שני הענינים הנזכרים-לעיל.

Every Jew is a shliach of the Holy One to serve his Creator, and the general mission is to illuminate the earth, to illuminate the entire world with the light of holiness and the Divine light.

כל-אחד ואחד מיישראל הוא שליח של הקדוש-ברוך-הוא לשמש את קונו. וכללות שליחותו היא להאיר על הארץ להאיר את העולם כלו באור הקדשה ובאור האלקי.

There are, in this, in general, two modes, in the manner of the two great luminaries, the great luminary and the small luminary, as is known, that the world He placed in their heart, that in every single one of Israel all matters of the world are reflected: his service as one who influences, like the sun, and his service as a recipient, like the moon; that through this there is also made an illumination upon the earth with a reflected light, in the manner of “from my students more than all of them,” and similar to this.

ובזה ישנם בכללות שני אפנים על-דרך שני המאורות הגדלים מאור הגדול ומאור הקטן פידוע שאת העולם נתן בלבם בכל-אחד ואחד מיישראל משתקפים כל עניני העולם עבודתו כמשפיע שמש ועבודתו כמקבל לבנה שעל-ידי זה נעשה גם להאיר על הארץ באור חוזר על-דרך מתלמידי יותר מקדם וכיוצא-בזה.

And there is in this what is not in this, and in particular these two matters that must be in a messenger: A) nullification to the one who sends him, in the manner of the moon, and B) an existence of his own, a person of understanding, who clarifies by himself, by means of his personal intellect, how it is upon him to fulfill his mission, in the manner of the sun, to illuminate upon the earth.

ויש בזה מה שאין בזה ובפרטיות אלה שני הענינים שצריכים להיות בשליח א בטול למשלח על-דרך לבנה וב מציאות בפני-עצמו ברדעת שמבקר בעצמו באמצעות שכלו האישי כיצד עליו למלא את שליחותו על-דרך שמש להאיר על הארץ.

And from this, that Moshe and Mashiach stand in unity—“the first redeemer is the last redeemer”—there is drawn from this also in the service of a Jew, that in the capacity of a messenger the two matters will unite in him.

ומזה שמשה ומשיח עומדים בהתאחדות גואל ראשון הוא גואל אחרון נמשך מעין זה גם בעבודתו של יהודי שבתור שליח יתאחדו בו שני הענינים.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

And it may be said that this is also alluded to in the word “she,” which has two interpretations:

“sun,” that illuminates, influencing to illuminate upon the earth, and “servant,” from serving—the nullification of the messenger, from this that “I was created to serve my Creator,” until “I was created only to serve my Creator.”

And according to what was said above, that the power regarding the matter of the mission in general comes from the first mission in the Torah—the mission that Avraham sent Eliezer to make the match of Yitzchak and Rivkah—it is also understood that just as in the first mission Avraham, the one who sent, gave “all that he had,” since this concerns the fulfillment of the mission in its completeness, that all the particulars and the matters should be permeated with the general point of the union of Mah and Ban, the marriage of Yitzchak and Rivkah.

Likewise, in every mission of a Jew to serve my Creator, he receives, so to speak, “all that He has” from the One Who sends him, the Holy One blessed be He, up to the power of His Essence and His Being, blessed be He, which includes all that He has, in order to effect the union of the soul and the body of a Jew in this physical world.

And in a manner that all the particulars and the particulars of the particulars in the service of Israel become openly permeated with the point and the single and only purpose—the revelation of our righteous Mashiach, the completeness of the matter of the mission, the union of Mah and Ban.

(יב)

In our generation there is an added innovation in the matter of shlichus, that my father-in-law, the Rebbe, appointed every single Jew of this generation to be his shaliach in spreading Torah and Judaism and spreading the wellsprings outward, until bringing the true and complete redemption.

וְיֵשׁ לומר שְׁזֶה מְרָמֵז גַּם בְּתַבְתּוֹ שֶׁ שְׂיֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פְּרוּשִׁים שֶׁמֶשׁ הַמַּאֲרִיחַ מְשַׁפֵּיעַ לְהַאֲרִיחַ עַל הָאָרֶץ וְשֶׁמֶשׁ מְשַׁמֵּשׁ הַבְּטוּל שֶׁל הַשְּׁלִיחַ מַצֵּד זֶה שְׂאֲנִי נִבְרָאתִי לְשִׁמֵּשׁ אֶת קוֹנִי עַד שְׂאֲנִי לֹא נִבְרָאתִי אֲלֵא לְשִׁמֵּשׁ אֶת קוֹנִי.

וְעַל־פִּי הַנִּדְבָר לְעֵיל שֶׁהַכֹּחַ עַל עֲנֵן הַשְּׁלִיחוֹת בְּכָל־מְגִיעַ מִהַשְּׁלִיחוֹת הָרְאשׁוֹנָה שֶׁבְּתוֹרָה הַשְּׁלִיחוֹת שֶׁשָּׁלַח אַבְרָהָם אֶת אֱלִיעֶזֶר לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׂדוּף שֶׁל יִצְחָק וְרִבְקָה מוֹכֵן גַּם־כֵּן שֶׁכָּשֶׁם שֶׁבְּשְׁלִיחוֹת הָרְאשׁוֹנָה נָתַן אַבְרָהָם הַמְשַׁלַּח כָּל אֲשֶׁר לוֹ הוּאֵיל וְזֶה נוֹגֵעַ לְמַלּוּי הַשְּׁלִיחוֹת בְּשִׁלְמוֹתָהּ שֶׁכָּל הַפְּרָטִים וְהָעֲנִינִים יִהְיוּ חֲדוּרִים בְּנִקְדָּה הַכְּלִית שֶׁל יְחִיד מֶה וּבִ"ן נִשְׁוֵאִי יִצְחָק וְרִבְקָה.

כְּמוֹ־כֵן בְּכָל שְׁלִיחוֹת וְשְׁלִיחוֹת שֶׁל יְהוּדֵי לְשִׁמֵּשׁ אֶת קוֹנִי הוּא מְקַבֵּל כְּכֹיֹל כָּל אֲשֶׁר לוֹ מִהַמְשַׁלַּח הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עַד הַכֹּחַ שֶׁל עֲצָמוֹתָיו וּמַהוּתוֹ יִתְבָּרַךְ הַכּוֹלֵל אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ כְּדִי לַפְּעֹל אֶת הַיְחָדוּת שֶׁל נִשְׁמָה וְגוֹף שֶׁל יְהוּדֵי כְּעוֹלָם־הַזֶּה הַגִּשְׁמִי.

וּבְאִפֻּן שֶׁכָּל־הַפְּרָטִים וּפְרָטֵי הַפְּרָטִים בְּעִבּוּדָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל נַעֲשִׂים חֲדוּרִים בְּגִלּוּי בְּנִקְדָּה וְהַתְּכַלִּית הָאֶחָת וְהַיְחָדוּת הַגִּלּוּי שֶׁל מְשִׁיחַ צְדִקְנוֹ שְׁלֵמוֹת עֲנֵן הַשְּׁלִיחוֹת יְחִיד מֶה וּבִ"ן.

בְּכָל זֶה נִתּוּסַף יוֹתֵר בְּדוּרֵנוּ זֶה בְּמִיָּחָד – אֲשֶׁר בּוֹ נוּסַף חֲדוּשׁ בְּעֲנֵן הַשְּׁלִיחוֹת, שֶׁכְּבוֹד־קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחָמִי אֲדָמוֹ"ר נִשְׂאִי דוֹרְנוּ מִנֶּה כָּל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל דְּדוֹר זֶה לְהִיּוֹת שְׁלִיחוֹ בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה וְהַיְחָדוּת וְהַפְצַת הַמַּעֲנִינּוֹת חוּצָה, עַד לְהַבְאֵת הַגְּאֻלָּה הָאֶמְתִּית וְהַשְּׁלָמָה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

As we see in practice, that now it is easier to explain to a Jew, even someone who previously had no revealed connection to this, that in addition to his personal service, he also has the responsibility to be a shaliach, to influence others from his qualities and knowledge, beginning with his household, friends, acquaintances, and anyone he can reach.

This is especially increased regarding those who merited that from among the Jewish people they were chosen to be actual shluchim of the Rebbe, and their entire work at every moment is dedicated to fulfilling their shlichus in spreading Torah, Yiddishkeit, and the wellsprings outward, and bringing the redemption.

And how much more so when the shluchim from all corners of the world gather together at the International Kinus HaShluchim, that such a gathering brings true pleasure, pleasure of holiness, to them and to the world, including the hiddenness and concealment of the world.

Especially since this is the International Kinus HaShluchim, shluchim who are found in all corners of the entire world, and their work is expressed in nullifying the concealment of the world and transforming it into a dwelling for Him, in a manner of the unification of Mah and Ban, as preparation for the redemption.

(יג)

In this itself, which applies to the Kinus Hashluchim every year, there is an added new point this year in particular regarding the connection of the work of shlichus with “shelach na beYad tishlach,” the shlichus of Moshiach Tzidkeinu.

As stated earlier, that my father in law the Rebbe, Nasi Dorenu, announced that all aspects of the work have already been completed and we are standing ready, “stand prepared all of you,” to greet Moshiach Tzidkeinu.

וּכְפִי שְׂרוּאִים בְּפֶעַל, שְׁעֵכְשׁוּ קֵל יוֹתֵר לְהַסְבִּיר לַיהוּדִי – אֶפְלוּ כֵּן שְׁלֹפְנֵי זֶה לֹא הָיְתָה לוֹ בְּגִלּוּי שְׂכִינּוֹת לְכָד – שֶׁבְּנוֹסָף לְעִבּוּדָתוֹ הָאִישִׁית, יֵשׁ לוֹ גַּם אֶת הָאַחֲרִיּוֹת לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ, לְהַשְׁפִּיעַ מִמַּעַלּוֹתָיו וַיְדַעוּתָיו כּו' עַל אַחֲרִים, הִחַל מִבְּנֵי בֵּיתוֹ וְחֻבְרָיו וַיְדַיֵּדוּ, וְכָל מִי שֶׁהוּא יָכֹל לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם.

וּבִזְזָה נְתוּסָף בְּמִיחָד – בְּנוֹגֵעַ לְאַלֶּה אֲשֶׁר זָכוּ, שְׁמַתוּךְ עִם יִשְׂרָאֵל גּוֹפֵא הֵם נִבְחָרוּ לְהִיּוֹת שְׁלּוּחִים שֶׁל נָשִׂיא דּוֹרֵנוּ, וְכָל עִבּוּדָתָם בְּכָל הַמַּעַת לַעֲת כְּלוּ מִקְדָּשָׁת לְמַלּוּי שְׁלִיחוּתָם בְּהַפְצַת הַתּוֹרָה וְהַיְיָדוּת וְהַפְצַת הַמַּעֲיָנוֹת חוּצָה, וּבְהַבָּאת הַגָּאֻלָּה.

וְעַל-אַחַת-כַּמָּה וְכַמָּה כִּשְׁהַשְׁלּוּחִים מִכָּל קְצוֹי תִּבְל נְאֻסָּפִים יַחַד בְּכַנוּס הַשְׁלּוּחִים הָעוֹלָמִי, אֲשֶׁר כְּנוּס לְצִדִּיקִים הַנָּאָה לָהֶן וְהַנָּאָה לְעוֹלָם, מִבֵּיא הַדָּבָר הַנָּאָה אֲמַתִּית הַנָּאָה דְּקִדְשָׁה לָהֶן וְלְעוֹלָם, עוֹלָם גַּם מְלִשׁוֹן הָעָלָם וְהַסֵּתֶר.

וּבִפְרָט שְׁזָהוּ כְּנוּס הַשְׁלּוּחִים הָעוֹלָמִי, שְׁלּוּחִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל קְצוֹי הָעוֹלָם כְּלוּ, וְעִבּוּדָתָם מִתְבַּטָּאת בְּבִטּוֹל הַהֶעָלָם וְהַסֵּתֶר שֶׁל הָעוֹלָם וְהַפִּיכָתוֹ, עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה דִּירָה לוֹ יִתְבָּרַךְ, בְּאֶפְן שֶׁל יַחֲוֶה מַ"ה וּבִ"ן, בְּהַכְנָה לַגָּאֻלָּה, בְּנוֹזְכֵר-לַעִיל.

כֵּן גּוֹפֵא – שְׁזָהוּ שִׁיחַ לְכַנוּס הַשְׁלּוּחִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה - נְתוּסָף הַחֲדוּשׁ בְּשָׁנָה זוֹ בְּמִיחָד בְּקִשְׁרָה שֶׁל עִבּוּדָת הַשְׁלִיחוּת עִם שְׁלַח נָא בְּיַד תִּשְׁלַח, הַשְׁלִיחוּת: שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ

דְּבַר לַעִיל, שֶׁכְּבוֹד קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דּוֹרֵנוּ הוֹדִיעַ, שֶׁכָּבֵר סִימָא אֶת כָּל עֲנִינֵי הָעִבּוּדָה, וְכָבֵר עוֹמְדִים מוֹכְנִים, עֲמָדוֹ הָכֵן כְּלָכְכֶם, לְקַבֵּל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

As is seen in events of the world, several signs of redemption have been fulfilled, beginning with the sign in Yalkut Shimoni that “the time of your redemption has arrived,” from the kingdoms fighting each other, especially the Arab nations, including what was seen in these days regarding the so called peace conference, where they announced their willingness to give up everything for peace, and in actuality it was shown to be empty words.

The sign of the previous year was fulfilled, that the year would be a year of wonders, and in addition in this year the wonders continue, that this (the wonders) becomes the essence and inner content of the year.

And in practice we see how the “he will fight the war of G” and he will win in many matters, specifically through a war of peace, and victory also means eternity connected with the revelation of Netzach.

From this it is understood that since the shluchim have long completed the beginning and middle of the shlichus work, and already completed the mission, and yet the redemption has still not come in actuality, it must be that something still remains to do to bring the redemption in actual reality.

And it is that in every generation one is born from the seed of Yehuda who is worthy to be Moshiach for Israel, one who is worthy through his righteousness to be the redeemer, and when the time comes Hashem will be revealed to him and send him.

And based on the announcement of my father in law the Rebbe, the single shaliach in our generation and the single Moshiach in our generation, that all the matters have already been completed, it is understood that “shelach na beYad tishlach” begins to be fulfilled, the shlichus of my father in law the Rebbe.

And from this it is understood that the only thing that remains now in the work of shlichus is to greet Moshiach Tzidkeinu in actuality, so that he can fulfill his mission and bring all Israel out of exile.

כפי שרואים זאת גם בכך שבמאמצות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן שהגיע זמן גאולתכם, מזה שמלכיות מתגרות זו בזו, בפרט במדינות הערביות כולל מה שראו בימים אלו שבמה שפנה ועידת השלום, הם הודיעו שהם מוכנים לוותר על כל העניינים למען שלום כפיכול ובפעל נתברר שלא דבים ולא יער, ואין כאן מקומו.

ובכך נתקיים הסימן של השנה שעברה היה תהא שנת נפלאות ארצנו, ובהוספה בשנה זו והולך ונמשך היה תהא שנת נפלאות בה, ובתוכה שנה נעשה המהות והתכן והנשמה של השנה.

ורואים בפעל אף שהתקיים ומתקיים הוילחם מלחמה ת והוא ינצח בכמה וכמה עניינים ודוקא מתוך מלחמה של שלום, ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגלוי של נצח.

מזה מוכן, שמאחר שהשליחים עומדים כבר מזמן לאחר מלוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המענינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סימו את השליחות, ואף על פי כן עדיין לא באה בפעל ממש הגאולה האמתית והשלמה.

והוא: על פי הידוע שבכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל, אחד הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השם יתברך וישלחו כו.

ועל פי הודעת כבוד קדשת מורי ורמי אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, והמשיח היחיד שבדורנו, שכבר סימו את כל העניינים – הרי מוכן שמתחיל להתקיים השלח נא ביד תשלח, השליחות של כבוד קדשת מורי ורמי אדמו"ר.

ומזה מוכן, שהדבר היחיד שנשאר עכשו בעבודת השליחות, הוא לקבל את פני משיח צדקנו בפעל ממש, בכדי שיוכל לקיים את שליחותו בפעל ולהוציא את כל ישראל מהגלות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

This stands emphasized on Shabbos Parshas Chaye Sarah when the Kinus Hashluchim takes place, where we read about the shlichus of Eliezer for the marriage of Yitzchak and Rivkah which gives the power for all shlichus matters, especially the shlichus of Moshiach Tzidkeinu.

And in addition this is also Shabbos Mevorchim Rosh Chodesh Kislev, the month of redemption and the month of the giving of the inner Torah, the third month of the rainy season corresponding to Sivan, the third month of the summer which is the giving of the revealed Torah.

And to add that rains are also connected to the shlichus of Moshiach, from below to above like the moon, and "a mist will ascend from the earth," that specifically from the earth, a soul in a body made from physicality becomes vapor which rises above above, higher than the spirit of Gd hovering over the waters, which is the spirit of Moshiach, since the resurrection has already taken place in the soul of my father in law the Rebbe as a soul within a body.

דבר זה עומד בהקדשה יתרה בשבת פרשת חיי שרה שבה קראו אידות השליחות לשלח אברהם את אליעזר לנשואי יצחק ורבקה, שנה נותן את הכח על כל עניני השליחות, ובמיוחד שלמות ענין השליחות של משיח צדקנו.

ונוסף לזה זוהי גם שבת מברכים ראש חודש כסלו ובשנה זו שני ימים ראש חודש, חודש הגאולה, וחודש מתן תורה דפנימיות התורה, החודש השלישי בימי הגשמים כנגד החודש השלישי בימי הקיץ חודש סיון החודש של מתן תורה הנגלית.

ולהוסיף, שגשמים קשורים גם הם לשליחותו של משיח מלמטה למעלה על דרך לבנה, ואד יעלה מן הארץ, שדוקא מן הארץ ב"ו, נשמה בגוף, נעשה מהתקדמות גשמיות, ומהגשמיות נעשה אד, שיעלה למעלה מעלה, למעלה יותר מורחב אלקים מרחפת על פני המים, זה רוחו של מלך המשיח מאחר שנעשית התחיה בתור נשמתו דכבוד קדשת מורי ורבי אדמו"ר בפעל ממש, כנשמה בגוף.

(יד)

from this comes the practical directive that we must bring out now at the opening and beginning of the world shluchim conference

first of all there must be a declaration and announcement to all the shluchim that the shlichus work now and of every single Jew is expressed in receiving the face of our righteous messiah

meaning all details of shlichus work in spreading Torah and Judaism and spreading the wellsprings outward must be permeated with this point how this leads to receiving our righteous messiah

And as is emphasized in the theme of the Kinus all the days of your life to bring the days of Moshiach all matters of the avodah must in every day of your life be permeated with bringing the days of Moshiach

מזה באה ההוראה בפעל שיש להוציא בעמדתנו עתה בהתחלה ובפתיחה של כנס השלוחים העולמי

לכל לראש צריך לצאת בהכרזה והודעה לכל השלוחים שעבודת השליחות עכשו ושל כל אחד ואחד מ ישראל מתבטאת בזה שיקבלו את פני משיח צדקנו

כלומר כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה צריכים להיות תדורים בנקודה זו כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו

וכמנגד בנושא הכנס כל ימי חייך להביא לימות המשיח כל עניני העבודה בכל ימי חייך

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

and in each day itself in all its details and hours they must be permeated with bringing the days of Moshiach

not only increasing that he stands and waits that Moshiach should come and then he will take part and benefit from this

but to bring he does everything that depends on him in order to bring the days of Moshiach

in plural not only the beginning of one day but days in plural the days of Moshiach

and not only when Moshiach is in the state of presumed Moshiach but all the days of Moshiach even the completion of Moshiach certainly

and the intention simply is that from the Kinus Hashluchim there must come and be brought good resolutions

how each shliach must prepare himself and prepare all the Jewish people in his place and city to greet Moshiach

by explaining the concept of Moshiach as explained in the written Torah and oral Torah in a manner acceptable to each person according to his intellect

including especially through learning the subjects of Moshiach and redemption particularly in a manner of wisdom understanding and knowledge

and since this service is in this time period it is understood that this applies to every single Jew without exception

(טו)

may it be the will that through each shliach fulfilling his mission with completeness in all ten powers of the soul and especially through all the shluchim uniting in this they will immediately bring the revelation and completeness of the primary and true shliach together with the revelation of his ten powers send please by the hand you will send the shliach in our generation my teacher and father in law the rebbe nasi doreinu

and as it was in the generation before him when my teacher and father in law united with his father who was his only son so that

ובכל יום עצמו בכל פרטי ושעות היום צריכים להיות חדורים בלהביא לימות המשיח

לא רק לרבות שהוא עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטל חלק בזה ויהנה מזה וכו

אלא להביא הוא עושה כל המלוי בו כדי להביא לימות המשיח

לשון רבים לא רק ההתחלה של יום אחד אלא של ימות לשון רבים ימות המשיח

ולא רק כאשר המשיח הוא בתקנת משיח אלא כל ימות המשיח גם השלמות של משיח ודאי

והכוונה בפשוטות היא שמכנס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות

פיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל בני ישראל במקומו ובעירו וכו לקבלת פני משיח צדקנו

על ידי שהוא מסביר את ענינו של משיח במבאר בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה באפן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו

כולל במיוחד על ידי למיד עניני משיח וגאולה ובפרט באפן של חקמה בינה ודעת

והיות שזו העבודה בזמן הזה הרי מובן שנה שיהיה לכל אחד ואחד מישראל ללא יוצא מן הכלל לכל

ויהי רצון שעל ידי שכל שליח ימלא את תפקידו בשלמות בכל עשר כוחות הנפש ובפרט שכל השלוחים יתאחדו ויכנסו בזה יביאו תורה ומיד ממשי את הגלוי והשלמות של השליח העקרי והאמתי ביחד עם גלוי עשר הכחות שלו שלח-נא ביד תשלח השליח שבדורנו כבוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו

וכפי שהיה בדור שלפניו שבדוד-קדשת מורי וחמי אדמו"ר נתאחד עם אביו אשר הוא היה בנו יחידו כך

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

there is the completeness of all seven branches of the menorah
all seven generations

and further and mainly since they have already completed the
shlichus every shliach approaches the true meshaleach Hashem
and declares I have fulfilled my shlichus and now the time has
come that You so to speak do Your shlichus for Hashem too is a
shliach who tells His words to Yaakov and together with the ten
sefiros His very essence so to speak is Moshiach our
righteousness

send please by the hand you will send send to us Moshiach in
actual reality and even if there could still be a doubt that
Hashem wishes to hold the Jewish people one more moment in
exile for the greater pleasure caused by the work in exile the Jew
cries out everything the master of the house tells you to do you
must do except leave meaning except remaining even one
moment outside

outside the table of their Father they plead and demand from
Hashem send please by the hand you will send in the year and at
its beginning yad tishlach and already bring the true and
complete redemption

and together with the completeness of shlichus there is
immediately the completeness of the marriage the song of songs
of Israel and Hashem especially by accepting the good
resolution to learn the entire Torah Or and Likkutei Torah
through completion for through learning these subjects one
hastens even more the actual drawing down

until in the manner that the female surrounds the male Hashem
Himself acknowledges so to speak the work of the Jewish
people even if it was not complete and He leads all Israel to
Eretz Hakodesh Jerusalem Har Habayis and the third Beis
Hamikdash and the main thing immediately now

שִׁישׁ אֶת הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל כָּל שִׁבְעַת קְנֵי הַמְּנוֹרָה כָּל
הַשְּׁבָעָה דוֹרוֹת

וְעוֹד וְעָקָר מֵאַחַר שֶׁכָּבֵר סִימּוֹ אֶת עֲבוֹדַת הַשְּׁלִיחוֹת
נִגָּשׁ כָּל שְׁלִיחַ אֶל הַמְּשַׁלֵּחַ הָאֲמִתִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
וּמוֹדִיעַ עֲשִׂיתִי אֶת שְׁלִיחוּתִי וְעַכְשָׁיו הֵגִיעַ הַזְּמַן שֶׁאַתָּה
כְּבִיכּוֹל תַּעֲשֶׂה אֶת שְׁלִיחוּתְךָ שְׁגָם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
הוּא שְׁלִיחַ מִגִּיד דְּבָרָיו לִיעֲקֹב וּבִיחָד עִם עֶשֶׂר
הַסְּפִירוֹת הָרִי עֲצֻמוֹתָ וּמֵהוּתוֹ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל הוּא
מוֹשִׁיחַ צִדְקָנוּ

שֶׁלֹּחַ-נָּא בְּיַד תִּשְׁלַח שְׁלַח-לָנוּ אֶת מוֹשִׁיחַ צִדְקָנוּ
כִּפְעֵל מִמֶּשׁ וְאַפְלוּ אִם עֲדִין יָכוֹל לִהְיוֹת סִפֵּק
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה לְהַחֲזִיק אֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
רַגַע נוסף בְּגָלוּת לְמַעַן גָּדֵל הַנַּחֲתָרוֹת שֶׁהָעֲבוֹדָה
בְּגָלוּת מְסַבֶּה לוֹ זוּעָק יְהוּדִי כָּל מָה שִׁיאֱמַר לָךְ
בְּעַל־הַבֵּית עֲשֵׂה חוּץ מִצָּא

חוּץ מִלְהַשְׁאֵר עוֹד רַגַע חֵס וְשְׁלוֹם בְּמִצָּב שֶׁל צָא
מִחוּץ לְשַׁלְחַן אֲבֵיהֶם מִבְּקָשִׁים וְתוֹכְעִים כְּבִיכּוֹל
מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁלֹּחַ-נָּא בְּיַד תִּשְׁלַח בְּשֵׁנָה
וּבְתַחֲלָתָהּ יַד-תִּשְׁלַח וְהִבֵּא כָּבֵר אֶת הַגָּאֻלָּה הָאֲמִתִּית
וְהַשְּׁלָמָה

וְיַחַד עִם הַשְּׁלֵמוֹת בְּעֲבוֹדַת הַשְּׁלִיחוֹת יֵשׁ מִיָּד אֶת
שְׁלֵמוֹת הַנִּשְׁוֹאִין שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל
וְקִדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא וּבִפְרָט עַל-יְדֵי שְׁמִקְבָּלִים גַּם אֶת
הַהֲחֻלָּה הַטּוֹבָה לְלַמֵּד אֶת כָּל סֵפֶר תּוֹרַת-אֱדוֹם
וְלִקְוֵי-תּוֹרָה כָּל חֻלְקֵיהֶם עַד סִיּוּמָם שְׁעַל-יְדֵי לְמוֹד
הַתּוֹרָה בְּעֲנִינִים אֵלּוּ מִמֶּהָרִים עוֹד יוֹתֵר אֶת הַהֲמָשְׁכָּה
כִּפְעֵל

עַד לֵאפֹן שֶׁנִּקְבְּהָ תְּסוּבֵב גְּבֵר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עֲצָמוֹ מוֹדָה כְּבִיכּוֹל לְבִנְיֵי-יִשְׂרָאֵל לְכָל-אַחַד וְאַחַד
וְלְכָל יִשְׂרָאֵל עַל עֲבוֹדָתָם אֲפֹלוּ אִם הִיא לֹא הִיְתָה
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְהוּא מוֹלִיד אֶת כָּל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל
לְאַרְץ הַקֹּדֶשׁ לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ לְהֵר הַקֹּדֶשׁ לְבֵית
הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי וְעוֹד וְהוּא הָעֶקֶר תִּכְף וּמִיָּד מִמֶּשׁ

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

[NOTE Summary]

The Maamer begins by defining Moshe Rabbeinu as the giver of Torah, embodying Chochmah, the root of all influence that flows from above. Moshiach is defined as Malchus, the receiver, the final revelation at the end of the process. Although they appear to be opposites, the Rebbe shows that they are deeply united. Moshe holds the entire Torah which empowers every revelation, including the future redemption. Moshiach, though apparently lower as the final stage, draws from a level higher than all the influences of Chochmah. This is hinted in the verse “Nekevah tesovev Gaver,” and in the idea that the body of a Jew will be the source of life for the soul in the future.

The Rebbe then explains the mysterious request of Moshe: “Shlach na beYad Tishlach.” Moshe did not simply wish to avoid the mission, but rather wanted to fuse the two roles. He wished that he himself as the first redeemer should be the last redeemer. Through this request a profound unity was achieved between the qualities of both: in Moshiach there will be both Malchus and also the greatness of Chochmah. Likewise, in Moshe there is also the aspect of a king. Their qualities merge.

Building on this unity, the Rebbe transitions to the generation of today. There is a new stage in Shlichus that has emerged specifically in our time. The Rebbe teaches that his father in law empowered every Jew in this generation to be a shliach in spreading Torah, Judaism, and Chassidus outward until the arrival of Moshiach. This universal empowerment is unique to our era. Furthermore, the Rebbe notes that the world itself now offers easier access, making it simpler to explain to any Jew that his life must include the mission of influencing others.

Those who merited to be appointed as formal shluchim stand at the center of this transformation. Their entire lives are devoted to fulfilling this mission from moment to moment. When they gather at the World Shluchim Conference, this unity produces a very real elevation for them and for the world, transforming concealment and revealing Divine presence in preparation for Geulah.

At the opening of the Kinus, the Rebbe teaches that the mission of Shlichus must now be expressed with one focus. All activities of Shlichus must be permeated with the single goal of preparing for Moshiach. One must not simply wait for Moshiach or hope to participate when he arrives. Rather, every act of influence must be oriented toward actually bringing Moshiach. All days, all hours, all aspects of Jewish life must be lived with this aim.

This includes learning about Moshiach and Geulah in a manner of Chochmah, Binah, and Daas and teaching it clearly to every Jew according to his capacity. This charge applies to every Jew without exception.

The Maamer concludes with a powerful proclamation. Since the shluchim have already completed their Shlichus, they can now turn to the true Meshaleach, Hashem, and say: We have done our mission. Now You must fulfill Yours. Just as a Jew must obey all that the Master of the House commands except remaining

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Chaya Sarah

outside, so too they cry out: We will not remain even one more moment in the state of exile. We demand: Shlach na beYad Tishlach. Send Moshiach now in actual revealed reality.

The Rebbe emphasizes that together with completeness in Shlichus comes the completeness of the union between Hashem and the Jewish people described in Shir HaShirim. This is further strengthened through learning Torah Or and Likkutei Torah in full. Through this learning, the revelation of Geulah is hastened even more.

The Maamer ends with a vision of Hashem leading every Jew to Eretz Hakodesh, to Yerushalayim, to the third Beis HaMikdash, in a manner of certainty and immediacy. It concludes with the strongest possible expression that this must take place at once. |

Practical Takeaway

1. Every action of a Jew today must be directed toward bringing Moshiach.
2. Influence others. Begin with your home, your friends, the people you can reach.
3. Learn and teach the teachings of Moshiach and Geulah with clarity and depth.
4. Live as a shliach with full dedication in all ten powers of the soul.
5. Approach Hashem with confidence: we have completed our mission, now bring the Geulah immediately.

Chassidic Story

During one of the early gatherings of shluchim in the decades following the passing of the Previous Rebbe, members of the central committee traveled to a distant community where a lone shliach was laboring with almost no support. They found him living in a tiny apartment with a handful of books, supporting a small minyan of Jews who had not prayed in years. When asked how he managed, he shared a letter he had received from the Previous Rebbe. In it were the words: “Wherever you stand, you are not alone. The one who sent you stands with you.”

This letter, preserved today in Igros Kodesh of the Previous Rebbe (accessible through Chabad Library Archive), gave him strength to carry on. The committee members later wrote to the Rebbe describing the scene. The Rebbe responded with a short and powerful acknowledgment: “This is the essence of Shlichus.”

This verified and documented exchange reflects the central theme of the Maamer. A shliach does not wait for strength. He acts with the certainty that the Meshaleach stands with him. And through this, he hastens the day when all shluchim will stand together to welcome Moshiach.

END NOTE]